

ברנדה סלסטה ז"ל

1959-2016

ברנדה היתה בת 57, יצא לנו מדי פעם לבוא למקום הזה וללוות חברים/חברות שמלאו להם 7,8 עשורי חיים וחבל לנו על כל דיאבד, אנשים שהיו שותפים לנו לדרך ואשר התחלקנו אתם בזמני שמחה ועצב, בהישגים ובכישלונות.

אבל דאבון הלב גדול פי כמה כאשר אנחנו עומדים על פני קברה של חברה צעירה, שהיו מגיעים לה לחיות עוד הרבה שנות חיים וליהנות מן המשפחה, מהחברים, מהעבודה ומן החיים בכלל.

ימים אלה הם ימי חשבון, כותבים, חותמים, לכל אחד מאיתנו מה יהיה גורלו. ואנחנו מתפללים בליבנו, בסתר או בפומבי עבור כל מכרינו, שרק יהיה להם טוב. אבל בחשבון של ברנדה לא הצלחנו, יצאנו מופסדים, רק עכשיו, חיתנה בן, ואיפה נכדים? ועוד שתי בנות, עלמות, שגם הן כבר הגיעו לפרקן, וגם בשמחתן היתה צריכה לעמוד לידן, בעת שמחתן? והבעל, עזר נאמן כנגדה? החשבון לא צלח.

אנחנו החברים יצאנו מופסדים, כי אבדנו חברה תוססת, מלאת חיים, יוזמת, חברה של חברים, אהובה ואוהבת, עוזרת, מילה טובה לכל מי שצריך, מעורבת בקהילה, מסורה ונאמנה. ברנדה נולדה בברזיל, בריו דה ז'נירו בשנת 1959. משפחתה חלק מן המשפחה הרחבה של קניגסוולד, אמה היתה אחותו של חברינו פ.ע. ז"ל.

למדה בבית ספר יהודי, גמנסיה הבראו, שם למד גם אנדרה. המשיכה לימודיה בארכיטקטורה וגם עבדה בזה. בהמשך הצטרפה לתנועה והגיעה לארץ למסגרת של שנת הכשרה ושל תוכנית התפוזים. בשנת

1982 התחתנו ברנדה ואנדרה, ומטעם התנועה יצאו לעיר פורטו אלגרה להציל שם את התנועה שעמדה בהתפוררות.

בשנת 1984 – עלו, עשו גיחה קצרה מאוד בקיבוץ גזר, אבל מהר מאוד החליטו שמקומם בברור חיל. כאן פועליה בלטו בתחומים רבים. אחרי שנה בבישול בדיאטה, והיא היתה בשלנית מצויינת לשמחתם של אוכלי הדיאטה. עסקה במקצועה, אדריכלות ותיכנון, עבדה כמה שנים עם יוסף אריה ואחר כך עם ויטוריו במשרד האדריכלות. לזכותה אפשר לרשום את התכנון של בניינים שונים בקיבוץ, בתי ילדים, בנייני מוסדות- בשותפות עם אריה קוטלר. היתה בין מקימי ענף השכרת הדירות, שבהמשך הפך לאחד מן הענפים החשובים של הקיבוץ.

אחרי שהות של שנתיים בברזיל, חזרו ברנדה ואנדרה לקיבוץ. בהתחלה היתה צמודה לחיים אורבוך בפיתוח ההרחבה, קבלה את ראשוני המתיישבים, הדריכה אותם ועזרה בקליטתם.

בהמשך הצטלבו דרכנו, שלה ושלי. היא הצטרפה אלי, בהנהלת הקיבוץ בתור מרכזת משאבי אנוש, בתקופת התחלת השינוי בקיבוץ, כאשר היינו צריכים ללמוד איך מתנהג קבוץ מתחדש, מופרט, שלא היה עדיין נסיון איך עושים את זה. היתה זו תקופה של ידידות ועבודה משותפת מצוינת, שנהננו גם אני ואני בטוח שגם ברנדה. מדי פעם בקשתי ממנה למלא תפקידים נוספים ומבצעים מיוחדים, מה שעשתה בהצלחה רבה.

לבסוף החליטה להקים את מפעל המזון, שהקימה אותו בעשר אצבעותיה, תוך קשיים רבים מאוד והוכיחה עצמה כאשר חזקה, יזמית, לוחמת, לצד היותה אשת חברה. רק לאחרונה התחילו בהרחבת המפעל. והכל עוד לפנייה והידיעה על מותה הכתה אותנו בתדהמה, כאשר נראה שהיא הצליחה לנצח את מחלתה והחיים נפתחים לפניה.

אני דמינתי את ברנדה בשיחותינו עומדת על מן גשר כזה, מאחוריה התרבות הברזילאית והחווייה הברזילאית, לפנייה ההתמודדות להשתלב בתרבות הישראלית ובקיבוץ. היא עוד אהבה לדבר בפורטוגזית, בלשון חופשיה ומשוחחררת והברזילאיות הזו היתה חלק מאופייה הכובש. בפורטוגזית קורים לזה Jeitinho. לצד עיסוקיה, במרכז השיחות היתה תמיד המשפחה, הבנים, אנדרה גם הדודים ובני הדודים. הפסדנו בחשבון, שכנראה כותבים אותו למעלה. ואבדנו חברה יקרה, צעירה. בשם חברי הקיבוץ תנחומנו לאנדרה, לעידן ובת זוגו, לקרין, לליאן ולשבט קניגסוולד, עוד דרך רבה לפניכם ויש לכם ממי ללמוד. ברנדה לכי בשלום ותהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

רשם וקרא – **אברהם שנפלד**

אוקטובר 2016

ברנדה היקרה

קשה לי להבין איך לקחו אותך מאיתנו חברה יקרה.

הדבר שהכי הגדיר את ברנדה זה בדיוק מה שקורה כאן, כמות האנשים, צעירים יותר וצעירים פחות, את נגעת בכלום.

כל מי שפגשת אי-פעם לא יכול לשכוח אותך, החיוך הכובש שלך לצד המבטא carioca, החום והשמחה שתמיד הענקת לכולנו.

קשה להאמין שנעלמת מאיתנו ככה סתם, ברגע שהיית מאושרת עם החתונה של עידן והדס, כל המשפחה הייתה כאן איתך, ממש רגעים של אושר, כמה רצת לסדר את הדברים לחתונה, עד הפרט הקטן ביותר כדי שהכל יהיה מושלם כמו כל הדברים שעשית, מושלמים, אסטטים עם הרבה רגש והרמוניה.

תמיד היית חברה טובה, תמיד מוכנה לעזור, תמיד מוכנה לשמוע ולתת מילה טובה, עצה טובה.

תמיד היית אופטימית וראית את הצד הטוב של החיים, הצד הטוב של האנשים, תמיד ידעת לפרגן, החיוך והצחוק הרחב שלך כבשו את כל מי שנקרא לדרכך.

תמיד אמרנו שברנדה מכירה את כולם, וכולם מכירים אותה כי קשה לשכוח בן אדם כה מקסים כמו ברנדה, מספיק מפגש אחד כדי לזכור את החיוך שלה.

תמיד כשהייתי מתקשר אל ברנדה משפט הפתיחה שלה היה: PODE FALAR (אפשר לדבר), ברנדה תמיד הייתה מוכנה לשמוע, לעזור, לייעץ, להאיר (באלף) ולתת מילה טובה.

אנדרה והילדים תמיד היו הגאווה שלך ותמיד אהבת להגיד O ANDRE É OTIMO, תמיד סיפרת בגאווה על העבודה של עידן, איך הוא מתקדם, כמה שהדס מתוקה וחמודה, תמיד שהיינו באים בשישי בערב ל CAFEZINHO הדבר הראשון שהיית מראה לנו זו העוגה הטעימה ש AS MENINAS עשו וכמובן שתמיד שמרת לי פרוסה גדולה של PUDIM DE LEITE המפורסם שלך.

ברנדה יקרה, אנחנו, המשפחה והחברים נעטוף את משפחתך באותו חום ואהבה כמו שאת הענקת לנו.

נוחי בשלום יקירתנו, נזכור אותך תמיד.

רשם וקרא - ארתור מלון - אוקטובר 2016

לליאן היקרה ולמשפחת סלסטה,

רוצה להביע תנחומים ויודעת שאין מילים מנחמות.

מבקשת להעביר מסר של השתתפות בכאב.

אמך ברנדה הייתה עבורי הפנים היפות של הקיבוץ. אני מאמינה שגם עבור הרבה מהמתיישבים

הראשונים בהרחבה, שהגיעו מחוץ לקיבוץ.

חלק משמעותי מהבחירה לחיות ביישוב הזה, היה בשל המפגש הראשוני עמה ועם חיוכה החם, השוכבי

מעט, מסביר הפנים והנצחי. מפגש שהחל אצלי, באופן רשמי אתה, כמי שייצגה את המקום הזה, עוד

כשעבדה עם הקבלנים של ההרחבה. אחר כך זה הגיע ממפגשי התרבות, משותפות גורל בחינוך, מצורך

כזה או אחר שידעתי שיקבל מענה אצלה או דרכה, או בעסק שפתחה, על בסיס הלהט שלה להזין ושלנו

להיות מוזנים, מבישוליה ובמיוחד מה"פאו דה קז'ו" שלה, שאין שני לו בעולם וכן, ממפגשים אקראיים

בשבילי הקיבוץ.

אחרי כל מפגש עמה, אקראי ככל שיהיה, מצאתי עצמי עוד שעות רבות מתענגת על צליל המבטא המתנגן

שלה, על מראה חיוכה הכובש ועל האופטימיות המדבקת שלה.

במשך השנים, מאז שעברתי לגור בברור חיל, מצאתי עצמי בכל פעם שנכנסתי בשער הקיבוץ, תוהה ביני

לבין עצמי, אם תהיה ברנדה בחצרה ותקדם פני בחיוך ונפנוף יד, כפי שכנראה עשתה לכל מי שעבר שם.

עבורי היא הייתה הפנים היפות, המחייכות, האופטימיות, המזמינות, המבטיחות והמקיימות של ברור חיל.

והיא קיימה את ההבטחה לחיים טובים פה, הן בפעולות שיזמה וביצעה והן בעצם היותה מי שהיא.

ברנדה היוותה את הגשר בין חדשים לוותיקים בברור חיל,

ברנדה הייתה החיבור בין צעירים למבוגרים,

ברנדה עטפה יחד את הפעילים ביישוב יחד עם אלו שפחות,

ברנדה העניקה מיכולותיה, משאביה וקשריה לכל מי שהיה זקוק לכך ויצרה קישורים בין אנשים שלא

בהכרח ידעו לעשות זאת לבדם.

אמך הייתה כולה נתינה. בחומר וברוח!

אבל מעבר למעשים, היא הייתה כמו פרח יפהפה, שמרנין כל לב במראה וריח בעצם פריחתו, כמו שמש שזורחת,

מחממת, מאירה ומשמחת את כולם בעצם מהותה ומי שהיא, כמו חמצן שהוא חלק מהקיום. העניקה מטובה לכל

מי שרצה להתבשמ, להתחמם, לנשום... מבלי לסמן מי כן ומי לא, בעצם היותה מי שהיא.

קשה לדבר עליה כעל מי שהייתה. אני יודעת שהיא חיה וקיימת ותמשיך לחיות לנצח בלבבותיכם,

משפחתה מופלאה. משפחה שלא יכולה להיות פחות מזה, כשאתם משפחתה של ברנדה.

ברנדה תוסיף לחיות בזיכרונות קרובה, חבריה וכל מכריה!

רציתי לומר לך, ליאן ולמשפחתך - לאנדרה, קארין ועידן וגם למשפחה המורחבת, שהיא ממשיכה

ותמשיך לחיות גם בלבבות של אנשים, שאתם אולי לא מעלים על דעתכם, עד כמה נגעה בהם ועד כמה

שותפים היום לכאב שלכם.

אנשים אלו ואני בתוכם, כואבים אתכם ועוטפים אתכם באהבה!

נוצרים אותה בלבנו!

בתיה עמרם. ברור חיל, אוקטובר 2016.

פרידה מברנדה.

ברנדושקי היקרה,

כל-כך הרבה אנשים שאוהבים אותך באו להיפרד ממך היום, ואני בטוחה שאין פה אפילו אחד שמעכל או מבין את מה שקרה. פשוט לא נתפס שרק לפני חודש וחצי, הגגת את אחד הימים המרגשים ביותר בחייך – כשאת ואנדרה ליוויתם את עידן לחופה עם הדס.

היית כל כך יפה ואלגנטית בשמלה החדשה. היה ערב מאושר ושמח, עם חברים ומשפחה מהקיבוץ ומהארץ- וגם האחים שלך Arao I – Jacob הגיעו במיוחד מברזיל.

נכון, התלוננת על שיעול טורדני שהפריע לך, אבל מי תיאר לעצמו שתוך 7 שבועות דבר כזה יכול להתפתח לקטסטרופה שתגרום למותך.

אנחנו פשוט לא מבינים ולא מאמינים.

את, שתמיד היית מלאת מרץ ואופטימיות. תמיד עסוקה בעשייה, בדאגה ובתוכניות לכולם.

את אנדרה הכרת כבר בבית הספר היסודי בריו, שבה נולדתם, ואף הגעתם לשנת הכשרה בארץ יחד, אך רק בתקופת האוניברסיטה הפכתם לזוג, ונישאתם עם סיום הלימודים. תמיד הייתם כמו שתי ידיים שעובדות יחד.

עליכם לארץ ונקלטתם בקיבוץ ברור חיל, איפה שדוד פ.ע. ודודה סוניה "פתחו לכם את הדלת" ..

יחד עם בני הדודים יצרתם קשר משפחתי יפה שנמשך עד היום.

במקביל למשפחה שכבר הייתה לכם, יצרתם את המשפחה הפרטים שלכם, כשנולדו הילדים עידן, קרין וליאן. לצד כל הישגייך הרבים- הם היו המקור האמיתי לגאווה שלך, היית SUPER MAE ..

התגאית בהם ובאנדרה- ובצדק. כל בעיה שהצריכה פתרון, כל מבחן, כל הישג גדול או קטן, כל שלב בחיים. הייתם הורים מעורבים עד הפרט האחרון, תמיד ובכל תחום.

לאחר תקופת עבודה במטבח, נקלטת במקצועך במשרד אדריכלות שנפתח בקיבוץ. בכל מקום רכשת חברים וחברות שרחשו לך אהבה והערכה שנמשכו גם כשעברת הלאה.

כשנולד ענף השכרת הדירות, יצרת אותו יש מאין. ריכזת את הצוות המסייע, דאגת לכל תושב ושוכר- יום וערב, בימות השבוע ואף בשבתות ובחגים.

את היית הפנים היפות והמחייכות של הקיבוץ להרבה אנשים שהגיעו לכאן לראשונה.

הצעת עבודה שקיבל אנדרה, אפשרה לכם לחיות כמה שנים בסאו-פאולו. הילדים ביססו את הפורטוגזית שלהם, זכיתם לבלות עם המשפחות, ויצאתם לטיולים משפחתיים באתרים היפים של ברזיל.

לך הייתה הזדמנות להיות DONA DE CASA.. להתמסר לבית ולמשפחה, ואפילו להעסיק עוזרת,

EMPREGADA, כמו שנהוג בברזיל. תמיד צחקנו על זה שכשתחזרי תביאי אתך את JIRSELENI

שתעבוד בכל יום בבית של אחת מאתנו ויחד נתחלק בהוצאות אחזקתה ונהנה כולנו.

לפני חזרתכם תכננת את שיפוץ הבית שבחרתם בפינה שמאד התאימה לכם, ועם הידע והאהבה שלך

לעיצוב דאגת שיהיה מוכן למשפחה כשתגיעו לארץ. את השהות בברזיל ניצלת גם להוצאת רישיון

הנהיגה שעוד לא היה לך.

כשחזרתם, התפקיד שלך כבר היה תפוס. עבדת תקופה כמווקת הבתים בהרחבה שנבנתה ע"י הקבלן.

ארגנת את המשרד במגדל המים ששופץ, כל דבר עשית בדרכך הייחודית- בשלמות, עם ארגון, נעימות והתמסרות אין קץ, ותמיד עם חיוך מכל הלב.

מאד נפגעת כשנאלצת לסיים את תפקידך, ומתוך מטבח ביתך התחלת במסע הבא שלך- היזמות שהלכה

וצמחה. תמיד היית מוכשרת בבישול וכך יצאת לדרך עם ה- PAO DE QUEIJO שלך. עם הזמן

והניסיון למדת והשתכללת וכמו בכל תחום שאפת למצוינות. כשהעסק התבסס וגדל, מצאתם מקום

בקיבוץ, ובעזרת אנדרה, הילדים וכמה חברים הכשרתם את המקום שהפך להיות העסק החדש שלך.

אני זוכרת את ההתרגשות שלך כשקרין עיצבה את הלוגו והמדבקות. אני הייתי על תקן המגיחה ויועצת

העברית.

תמיד אמרת שלא קל להיות יזמת ועוד בקיבוץ. ולא פעם היו קשיים ותלונות, אך בנחישות והתמדה, ובעיקר בעבודה יומיומית פיזית לא קלה- קידמתם את העסק שהפך למקור הפרנסה של שניכם – "סלסטה טעמים". הוספת לחמים ללא גלוטן, קישים ומתוקים – והכל בטאץ' הברזילאי המיוחד שלך. אנדרה דאג לכל הלוגיסטיקה ולחשבונות, ולאחרונה אף עברתם למקום חדש ונוסף שיאפשר לכם לקבל את האישורים החסרים, ותכננתם לצמוח ולגדול.

לאחר החתונה של עידן, ואחרי שבני המשפחה מחו"ל חזרו לביתם, אמרתי לך – עכשיו תוכלי לנוח ולהתאושש מהמתח וההתרגשות והעבודה הקשה, אך את הלכת ונחלשת, לא היה לך כוח, והשיעול לא נתן לך מנוח. דעכת מול עינינו במהירות שלא תיאמן ושלא ניתן להבין. תפילות ואהבה זרמו אליך ממאות לבבות, אך זה לא עזר. אנדרה וקרין סעדו אותך במסירות, ולא עזבו אותך לבד לרגע. עידן והדס עמדו לנסוע לירח הדבש, וגם ליאן שיצאה לטיול עם משפחתו של החבר נועם- שאלו אם אפשר לטוס, ואמרתם שכן.

מי ידע מה מצפה לכם בפתח?

ברנדה, היית חברה נהדרת, אוהבת, רגישה. תמיד עם עצה טובה. מרגיעה, נותנת פרופורציות ומארחת למופת.

כל משפחה שעברה לגור לידכם זכתה, ומיד הפכתם לחברים. לא היה אחד שזכה להכיר אותך ולא נשבה בקסמייך.

הגעת לאמצע החיים, זמן ליהנות ולקטוף את הפירות. אי אפשר להאמין שלא תזכי ללוות את קרין וליאן לחופתן בבוא היום.

שלא תזכי להיות סבתא.

שעזבת את אנדרה שלך באמצע הדרך.

גם למעלה ציפו לך אוהבייך, הורייך ז"ל, אחותך הבכורה איטה שנפטרה גם היא בטרם עת. מיגל ורג'ינה מלזק היקרים שחשו בחסרונוך.

אנחנו כאן, משפחתך האוהבת וחבריך הרבים נפרדים ממך, ולא מאמינים שאינך ולא תהיי.

ואין. אין לנו נחמה. אולי רק הידיעה שסבלך תם.

יהי זכרך ברוך, ברנדה היקרה.

אוגניה שקולניק, ברור חיל. 16/10/2016.

מכתבו של אלברטו קליינר לזכרה של ברנדה ז"ל

Dizem que Deus sempre escolhe as melhores pessoas. Mas dessa vez Ele exagerou.

Desta vez levou a nossa querida amiga Brenda Orlean Celeste, exatamente no começo de Sucot.

No céu agora deve estar acontecendo um grande "ishpuzim" com um cafézinho passado na hora, um pão de queijo quentinho e um ótimo papo.

Brenda sempre foi uma pessoa otimista, super atenciosa e carinhosa que cuida de todos a sua volta.

Tenho certeza que ela está nos assistindo aonde estiver. E nós aqui ficamos com um tremendo vazio no coração.

Meus sentimentos e um forte abraço ao André, Idan, Karim, Lian, Arão, Jacó e outros familiares.

A fotografia e' de Purim 2016.

אומרים שאלוהים לוקח אליו את הטובים ביותר, אבל הפעם הוא הגזים.

הפעם הוא לקח את חברתנו הטובה ברנדה, בדיוק בתחילת סוכות.

כוס קפה קטן, 'ביס גבינה' ושיחה קולחת בשמיים בטוח מתקיים כרגע "אושפיזין" עם

ברנדה תמיד הייתה בן אדם אופטימי, קשובה ואוהבת אשר דואגת לכל החברים והסביבה.

אני בטוח שהיא צופה בנו מהיכן שלא תהיה, וכאן אנחנו נשארנו עם חור ענק בלב.

אני שולח את תנחומי וחיבוק גדול ואוהב לאנדרה, עידן, קרין, ליאן, אראו, ג'קו ושאר המשפחה.

התמונה צולמה בפורים 2016.

9/10/2017

מילים לברנדה, שנה ללכתך.

היורה יורד בזמן שאני כותבת, אפור בחוץ ועצוב בנשמה.
אנדרה אמר שאני כותבת יפה וביקש שאכתוב.
אמרתי שקשה לי לדבר עליך בלי שהדמעות יחנקו בגרון, אבל אנדרה ביקש, ואיך אפשר לסרב.

אומרים שצריך לחשוב על כל הדברים היפים שאדם עשה לפני לכתו, לזכור חוויות וזיכרונות טובים, ולא רק את המחלה והסוף שהיה קשה ועצוב.
אני מדמינת את ברנדה הילדה היפה, הרצינית, אחת מתוך 4 אחים שכבר בגיל צעיר הייתה "בעלבוסטה" קטנה, עוזרת לאימא, לומדת לבשל ולעזור בבית.
אני מדמינת את הצעירה שהגיעה לראשונה לארץ במסגרת שנת ההכשרה, עם חבריה לקבוצה וביניהם אנדרה שהכירה מב"ס יסודי, אך עוד לא ידעה שיהיה שותפה לחיים.
אני מדמינת את הסטודנטית באוניברסיטה, את הכלה היפה בשמלתה הלבנה.
את הזוג הצעיר מטייל וחווה שנה ראשונה של שותפות ועבודה יחד בשליחות התנועה בעיר פורטו-אלגרה בדרום ברזיל.

את העלייה לארץ, את הבחירה בקיבוץ ברור חיל, את הקמת המשפחה לצד המשפחה של הדודים של ברנדה - סוניה ופ.ע. (יוסף) קניגסוולד.
את הולדת הילדים, את האימא הצעירה הגאה שתמיד מטפחת את הבית והמשפחה. מפליאה בבישוליה. תמיד יודעת הכול ומעורבת בכל.
את העבודה במשרד האדריכלות של הקיבוץ, יושבת לצד שולחן השרטוט, עם היד הבוטחת, המבט המקצועי והפרקטי, ולמטה בריבוע-הכתב הייחודי היפה שלך שאפשר לזהות תמיד.

אני זוכרת אותך בדירה בסאו פאולו, כשנסעתם לפסק זמן של עבודה בברזיל, היה לך כ"כ כיף לבלות עם הילדים והמשפחה, נהנית להעסיק עוזרת - ה"אימפרגדה" שעמדה לשירותך ושחררה אותך קצת מעבודות הבית הלא נגמרות גם לעיסוקים ובילויים אחרים.
את הטיולים בחופשות, את התמונות שהנציחו רגשי אושר משפחתיים עם הילדים ועם בני המשפחה שלכם בברזיל.

החיים הם לא מסיבה מתמשכת. סבלת וכאבת את מותה של אחותך הבכורה איטה שנפטרה לפני שהגעתם לברזיל, לא הספקת להיות איתה כמו שהיית בוודאי רוצה.
את תכנן השיפוץ בבית בקיבוץ שאליו הייתם עתידים לחזור, שהוא ביתכם עד היום.
כל כך הרבה רגעים מאושרים, ארוחות ומפגשים משפחתיים רבים נחגגו בחצר היפה שטיפחתם ושיפרתם כל פעם.

אני רואה אותך אופה את הניסיונות שלך הראשונים עם ה-"pao de queijo" ואנחנו זוכים לפעמים להיות שפני הניסיון ולטעום.

את המעבר לעסק משלך, הקשיים, ההתרגשות, הרעיונות, הדאגה, כל הדברים שיצרו את היום-יום שלך.

הליווי של הילדים - בלימודים, בצבא, בטיולים - כל אחד מהם בתורו, בשלבים השונים שך החיים, צומחים להיות האנשים הנהדרים שהם - בזכות מה שהם - ובזכות האהבה והטיפול שלך ושל אנדרה.

חיך היו קצרים מדי בשבילנו, אך היו אלה חיים מלאים בעשייה, בחברים, בתוכניות ובביצוע.

חיים שנקטעו ע"י מחלה ערמומית שבוחרת באקראי את קורבנותיה. היה נראה שהיא ניתנת לטיפול ושתצאי מזה, אך המציאות התגלגלה אחרת.

חודשים של הכנה לחתונה של עידן והדס נגמרו במסיבה מאושרת ושמחה, אך בין הצללים כבר התחבאה המפלצת.

ליווית את קרין בלימודיה באילת ואת האהבה הפורחת עם ויקטור שהתקבל מיד למשפחה

את ליאן ונועם לצידה מאז התיכון, את השרות הצבאי של "התינוקת" שלך, המוכשרת, היצירתית, שרצתה משהו אחר אבל מצטיינת בכל מה שהיא עושה.

עוד הספקתם להרחיב את העסק למקום נוסף, שגם הוא מאורגן ומטופח כמו כל דבר שעשית תמיד, בעזרת המשפחה והחברים הטובים.

כל כך הרבה תכניות וחלומות, חיים שלמים שנקטעו באמצע ובטרם עת.

שנה חלפה וקשה להאמין, ממש כפי שהיה מהיום הראשון שהבנו מה קורה.

גם אם הראש מבין, הלב מסרב לקבל.

אין מילים לתאר את הגעגועים של כולנו.

את הרצון הפשוט אך הלא אפשרי לחייג אליך, לשמוע את קולך. לדבר אתך, לשתף אותך בשמחות ודאגות, ולשמוע את עצותיך הטובות.

ברנדה אהובה, את בלב שלנו תמיד.

את מלווה אתנו ותמיד תהיי חלק מהמחשבות והזיכרון שלנו, של כל אחד ואחת שאהבו

אותך ומרגישים כל כך בחסרונוך.

ברור חיל, 9/10/2017

מילים לברנדה ולמשפחה, במלאת שנתיים ללכתה. ברור חיל, 16/10/18.

מחמיאים לי שאני מספידה יפה וברגש, אבל על ברנדוש אהובת ליבי קשה לי מאד לדבר.

אני עושה את זה מתוך כבוד לה ואהבה גדולה לאנדרה ולמשפחה, עידן והדס, קרין וויקטור, ליאן ונועם.

חייל שנפל במלחמה נקרא חלל, והשם הזה ניתן להם בעקבות התנ"ך. בקינת דוד מקונן דוד על

חברו יהונתן: "הַצְבִּי יִשְׂרָאֵל עַל בְּמוֹתָיִךְ חָלַל אִיךָ נָפְלוּ גִבּוֹרִים" (שמואל ב א 19). (שמוליק

רוזנטל).

לא אפרט את הפרשנות של המילה חלל, שהיא מעניינת לכשעצמה.

אין ספק שכל אדם שהולך מאתנו, מאהובינו, ממשפחתנו- משאיר אחריו חלל עצום.

החלל פיזי שתפס גופו, שתפסו מעשיו, ובעיקר חלל רגשי שלא ניתן למלא.

חוסר היכולת לדבר איתה, לראות אותה, לשמוע אותה הוא דבר שקשה לכולנו. לכל מי שנמצא כאן היום,

ולמעגל גדול הרבה יותר. לכל מי שהכיר אותה ואת אישיותה החמה והקורנת, האכפתית, שתמיד היה בה

מספיק מקום לעוד אדם שזקוק למשהו, מה שלא יהיה.

אחד הנושאים שעולים בשיחות על אנשים שנפטרו הוא הזיכרון והפחד לשכוח.

אני לא מרגישה ככה לגבי ברנדה. אני יכולה ממש לשמוע את הקול שלה, אוגניושושש..

קוראת לקרין – "קוקיניה", "לילוש", עידנוש... עם המבטא המיוחד כל כך שכולם זוכרים, שבזכותו

נבחרה באחת ממסיבות המשק, אולי מסיבת השישים, לעלות למערכון על שפת הפורטו-עברית או

ה"עבריגזית". רובנו משתמשים בתערובת הזו, אבל אצלה זה היה מובנה ועם הניגון המיוחד שלה שאין

שני לו.

בבית המשפחה הוצבה לאחר לכתה מסגרת התמונות שבה עוברות, חולפות ושבות תמונותיה, מרגעים

שונים, מחייכת, קורנת. זו מזכרת כל כך יפה, אבל לי מאד קשה לצפות בה, עד היום.

התמונה, שכביכול "ממלאת" את החלל ונותנת לה נוכחות, מעצימה אצלי את תחושת החסר. את חוסר

היכולת לראות אותה ולדבר איתה, לתת חיבוק. לקבל עצה טובה, לטעום מהאוכל הטעים שלה. פשוט

להיות איתה.

שנתיים עברו והחיים ממשיכים. עידן והדס עברו לגור בקיבוץ וכבר עסוקים בתכנון הבית שיבנו. ויקטור וקרין עברו לבית גדול יותר, התארסו וקבעו תאריך לחתונתם. אנדרה ממשיך את העסק שלכם. "סלסטה טעמים" שהתחילו במטבח הביתי שלך ממשיכים להיות טעימים ומבוקשים. ליאן ונועם ממש עכשיו שבו מטיול גדול ומלא חוויות בדרום אמריקה שכלל גם שהייה ממושכת יחסית בריו, העיר של אנדרה וברנדה, שעדיין יש בה בני משפחה קרובים ואהובים. ברנדה אהובה שלנו, הלכת באופן פתאומי שלא באמת איפשר לנו להיפרד. את נוכחת בחיינו תמיד- במחשבות, בזיכרונות, אבל כל כך היינו רוצים שתהיה נוכחת כאן באמת. אוהבים ומתגעגעים מאד. אוגניה שקולניק.